

E D I T U R A S C R I P T U M

CONSACRARE
cu bucurie

Alte cărți de Elisabeth Elliot
apărute la Editura Scriptum:

Armonia promisiunilor Sale
Călăuzirea lui Dumnezeu
Cărarea singurătății
Consacrare cu bucurie
Fii liniștit suflete
Fii încrezătoare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ELLIOT ELISABETH

Disciplina. Capitulare cu bucurie / Elisabeth Elliot. - Oradea:
Scriptum, 2007

ISBN 978-973-1813-00-4

ELISABETH ELLIOT

CONSACRARE *cu bucurie*

Discipline pentru viața creștină

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Discipline. The Glad Surrender
by Fleming H. Revell
Grand Rapids, Michigan, U.S.A.

ISBN 978-0-8007-3131-1
© 1982 by Elisabeth Elliot Gren
All rights reserved.

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Consacrare cu bucurie
de Elisabeth Elliot

© 2007 Editura Scriptum
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765; E-mail: scriptum@scriptum.ro,
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Prima ediție în limba română
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română

*Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice
folosite sunt traducerea D. Cornilescu.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

Poza autor (coperta spate și „Despre autor“): Lester A. Gimpelson

ISBN 978-973-1813-00-4

Tiparul executat în U.E.

*Silește-te să alegi, nu ce este cel mai ușor, ci ce este cel mai greu.
Nu îți prino sufletul de agilitatea de care are nevoie pentru a se ridica
la El.*

SFÂNTUL IOAN AL CRUCII

Cuprins

Despre autoare	9
1. Creați, protejați, chemați.....	11
2. Disciplina: Răspunsul la chemarea lui Dumnezeu	15
3. De unde știm că suntem chemați?	19
4. Sub stăpânire.....	25
5. Har, Carte, Duh – și încă ceva	29
6. Un Dumnezeu suveran și alegerea unui om.....	35
7. Disciplina trupului	45
8. Disciplina minții	57
9. Disciplina locului.....	79
10. Disciplina timpului.....	95
11. Disciplina avuțiilor	109
12. Disciplina muncii.....	121
13. Disciplina sentimentelor	137
14. Un schimb: Viața mea în schimbul vieții Lui.....	151
Note	155

Despre autoare

Elisabeth Elliot, născută în 1926, este una dintre cele mai influente femei din lumea creștină contemporană. Este binecunoscută pentru prelegerile sale în diverse locuri din lume, pentru emisiunea sa radiofonică săptămânală „Porțile bucuriei”, difuzată pretutindeni în SUA, și prin cele peste 20 de cărți publicate.

S-a născut în Belgia, unde părinții săi au fost misionari. În 1953 s-a căsătorit cu Jim Elliot, iar împreună au fost misionari în Ecuador. În 1955 s-a născut Valery, fiica lor, iar, după zece luni, Jim, împreună cu alți patru bărbați misionari, au fost uciși de către cei din tribul Auca, în timp ce încercau să le vestescă Evanghelia. În ciuda faptului că a rămas văduvă, și-a continuat munca printre aceștia, făcând cunoscute învățăturile creștine celor ce i-au ucis soțul.

După o vreme, Elisabeth s-a întors în SUA și s-a recăsătorit cu Addison Leitch, profesor la un seminar teologic din SUA, care în 1973 a murit răpus de cancer. Astăzi, Elisabeth locuiește împreună cu cel de-al treilea soț, Lars Gren în Magnolia, Massachusetts.

Din dorința de a încuraja și a influența credincioși și căutători ai lui Cristos din întreaga lume, Elisabeth își pune în slujbă experiența ei de fiică, mamă, soție, văduvă și misionară.

Elisabeth Elliot alături de soțul său, Lars Gren

Capitolul 1

Creaiți, protejați, chemați

Dis-de-dimineată, stau așezată lângă fereastră într-o frumoasă cabană din piatră de pe un vârful de deal îndepărtat din sudul Texasului. Este primăvară. Nu există telefon sau televizor și nicio ființă umană prin preajmă, cu excepția soțului meu, Lars, care citește sus, la mansardă. Liniștea este absolută, cu excepția sporăvăitului veverițelor și a ciripitului păsărilor – cardinali, gaițe pitice, o cintează, un curcan sălbatic și un pițigoi negru, cu creastă – dintre care unele ne permit să le vedem la căsuța cu grăunțe sau ni se arată pentru o clipă în timp ce zboară printre ramurile stejarilor și a ienuperilor noduroși care ne înconjoară din toate părțile.

Din crângul umbros de copaci vine o oaie singuratică. Pășește delicat printre pietrele ascuțite, ciugulind din iarba scurtă și răsfirată, nefiind deranjată de ploaia ușoară care se scurge cu ușurință de pe lâna ei unsă. Oare s-a rătăcit? Unde este restul turmei? Ea pare să fie liniștită. Peste puțin timp, dispare după creasta dealului.

După aceea, vine un mic porc sălbatic, un mistreț. Miroase pământul, gășind hrană pe ici-colo, chiar și printre pietrele

acestea. Observ că șchiopătează puțin, menajându-și copita stângă din față, care pare să fie inflamată. Deodată își ridică râtul rotund și strălucitor, îndreptându-l ca pe o antenă radar spre căsuța cu grăunțe pentru păsări, care îi transmite semnale olfactive. Tremură pentru o clipă, adulmecând extaziat mirosul, după care face un salt și descrie un arc frumos, dar nici pe departe suficient de înalt, nici măcar nu se apropie de căsuță. Aterizând dureros pe piciorul rănit, nu scoate niciun icnet, ci pleacă în zigzag și se pierde printre copaci. Aș vrea să îi pot trata copita, să îi alin cumva durerea. Acest lucru îmi depășește puterile, însă apelez la o altfel de alinare, mai bună decât orice pansament. Mă rog pentru el. „Iată porcul Tău, Doamne. Te rog, vindecă-i piciorul.“ Este posibil ca el să fi fost adus sub fereastra mea în această dimineață (mistrețul este în general un animal nocturn, retras) tocmai ca să mă rog pentru el.

Cu cât te apropii mai mult de miezul lucrurilor, cu atât poți observa mai bine conexiunile dintre ele. Întreaga creație este interconectată, căci totul este produs de aceeași minte, de aceeași dragoste și este dependent de același Creator. Cel Care a proiectat universul, Domnul Dumnezeu Atotputernic, este Cel Care a adus stelele în ființă, a poruncit să fie lumină, a rostit Cuvântul care a generat existența timpului și a spațiului și a oricărei forme de materie: sarea și piatra, trandafirul și sequoia, pana și blana și înotătoarea și carnea. Pițigoii și curcanii îi răspund. Oaia, porcul și cinteza sunt ale Lui, la dispoziția Lui, posedate și cunoscute de El.

Și noi suntem creați, stăpâniți, posedați, cunoscuți. Suntem dependenți, așa cum este și mistrețul. Când privesc oaia, liniștită, încrezătoare, găsindu-și mâncarea de care Se îngrijește Domnul, mă gândesc la felul în care Se îngrijește și de mine.

Tatăl meu a fost un ornitolog amator, care fusese interesat în tinerețe de păsări, cu mult înainte ca urmărirea vieții păsărilor să devină un mijloc popular de divertisment. Se plimba prin pădure și imita ciripitul și cântecul păsărilor, adesea atrăgându-le aproape de el, în ramurile de deasupra capului său. Ținea prelegeri, însoțite de diapozitive color, în care vorbea despre obiceiurile păsărilor și le imita cântecele în mod fermecător.

Aproape întotdeauna își încheia discursul cu următoarele versuri:

Zice sturzul către vrabie:
„Tare-aș vrea să știu și eu
De ce oamenii aceștia
Sunt îngrijorați mereu.“

Vrabia sturzului răspunde:
„Prietene, eu cred că ei
Nu au Tată sus în ceruri
Să-i vegheze ca pe noi.“¹

Oare noi nu avem un astfel de Tată iubitor? Firește că avem.

... Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune și pământul este plin de făpturile Tale... Toate aceste viețuitoare Te așteaptă, ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc... Le iei Tu suflarea, ele mor... Îți trimiți Tu suflarea, ele sunt zidite... (Ps. 104:24, 27-30)

Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi (1 Pet. 5:7).

Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele (Mt. 6:26)?

* * *

Sunt din nou acasă în Massachussets.

Seara trecută, când a apus soarele, s-a ridicat din mare o ceață groasă. Puteam să văd contururile neclare ale pescărușilor prin pâclă, zburând cu precizie spre vest, spre insula Kettle, unde rămân peste noapte, călăuzite de ceea ce savanții numesc „instinct“, acesta fiind probabil modul lor de a spune că nu au habar ce anume le arată drumul. Eu am convingerea că Dumnezeu le călăuzește. Oare sunt ele conștiente de acest

lucru? Oare sturzul și vrabia știu că cineva Se îngrijește de ele? Nu știm asta. Știm însă că există o diferență fundamentală între ele și noi.

Folosim expresia „liber ca o pasăre”, însă adevărul este că Dumnezeu a vrut ca noi să fim mai liberi decât păsările. Ne-a creat după chipul Lui, ceea ce înseamnă că ne-a înzestrat cu anumite lucruri pe care lor nu le-a dat: rațiune, voință și capacitatea de a alege.

Dumnezeu mă cheamă. Într-un sens mai profund decât în cazul unui individ din oricare altă specie de pe pământ, eu sunt chemată. Și într-un sens mai profund, sunt liberă, căci pot ignora chemarea. Pot să rămân surdă la chemarea Lui. Pot să spun că nu a existat nicio chemare. Pot nega că Dumnezeu m-a chemat sau chiar că Dumnezeu există. Ce dar minunat al harului – ca Cel Care m-a creat să îmi permită să Îi neg existența! Dumnezeu m-a creat cu capacitatea de a nu-L asculta, căci libertatea de a asculta nu ar însemna nimic fără libertatea corespunzătoare de a nu asculta. Pot răspunde „nu” sau pot răspunde „da”. Împlinirea mea ca ființă umană depinde de răspunsul meu, căci un Domn iubitor este Cel Care mă cheamă prin pâcla lumii pe insula Sa de pace. Dacă am încredere în El, Îl voi asculta cu bucurie.

Capitolul 2

Disciplina: Răspunsul la chemarea lui Dumnezeu

Nicio relatare din Biblie nu m-a captivat mai mult în copilărie decât cea despre Eli și băiatul Samuel. Ea vorbea despre vremea în care „Cuvântul Domnului era rar... și vedeniile nu erau dese... Samuel nu cunoștea încă pe Domnul și Cuvântul Domnului nu-i fusese încă descoperit“ (1 Sam. 3:1, 7). Copilul dormea singur în Templu, lângă chivotul lui Dumnezeu, când a auzit ceea ce credea că este vocea lui Eli care îl cheamă. De trei ori a alergat ascultător la stăpânul lui; de trei ori i s-a spus că nu Eli îl chemase. În final, bătrânul profet și-a dat seama că era Domnul și i-a spus băiatului ce să îi spună data viitoare.

„Domnul a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dăți: «Samuele, Samuele!» Și Samuel a răspuns: «Vorbește, căci robul Tău ascultă»“ (1 Sam. 3:10).

Când eram foarte mică, credeam că dacă Domnul l-a putut chema pe băiatul Samuel, mă poate chema și pe mine. De multe ori Îi spuneam: „Vorbește, Doamne“, sperând că va veni și va sta lângă mine cum stătuse lângă Samuel. Desigur, speram să fie o voce audibilă, o lumină în cameră, mâna Domnului așezată în

mod palpabil peste a mea. Domnul nu mi-a dat un astfel de răspuns, dar totuși Cuvântul Lui a ajuns la mine într-o mie de feluri, începând cu învățătura pe care mi-au dat-o părinții cu credincioșie și continuând de-a lungul anilor, verset după verset, învățatură după învățatură, câte puțin de aici și câte puțin de dincolo.

În marile biografii ale Bibliei, apare mereu ideea confruntării oamenilor de către Dumnezeu. Biblia este de fapt o carte despre Dumnezeu și oameni – Dumnezeu cunoscându-i și chemându-i pe oameni, oamenii răspunzându-I și cunoscându-L pe Dumnezeu.

Dumnezeu i-a binecuvântat pe Adam și Eva și le-a dat imediat responsabilități: să fie credincioși, să stăpânească pământul și tot ce este pe el. Au avut loc mai multe discuții între Dumnezeu și Adam înainte ca el și Eva să decidă să nu-L asculte. Când s-a întâmplat acest lucru, chiar dacă a fost ideea Evei să mănânce fructul oprit, Adam a fost cel chemat: „Unde ești?” Adam a inventat scuze, dar Dumnezeu a continuat să i se adreseze – întrebându-l: „Cine ți-a spus?” „Nu cumva ai mâncat?” „Ce ai făcut?” Dumnezeu cerea răspuns, căci El crease o făptură responsabilă.

Dumnezeu i-a destăinuit lui Noe planul Său de a distruge pământul. I-a spus lui Noe cum poate să scape de judecată împreună cu familia sa – prin ascultare. „Dar cu tine fac un legământ.... Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu” (Gen. 6:18, 22).

Avraam a fost ales să fie „tatăl multor neamuri”. I se cerea o ascultare strictă, una care presupunea sacrificii din partea unui bărbat în vârstă de șaptezeci și cinci de ani: despărțire de toate lucrurile cu care era obișnuit, lăsarea în urmă a locurilor pe care le iubea, renunțare la avuții și la siguranța materială. Dar el „...a plecat, cum îi spusese Domnul...”

Moise a fost un alt exemplu. Nu putea exista nicio îndoială în mintea lui că îl cheamă o ființă divină atunci când o voce (probabil prima voce pe care o auzise după multă vreme – el aflându-se departe de oameni, în pustiu, având grijă de oi) i-a rostit numele dintr-un rug aprins. Moise a răspuns: „Da, iată-mă.”

În viața lui Samuel, David, Ieremia, Matei și Saul din Tars, precum și în viața multor alora din Biblie este evident faptul că ei simțeau că sunt cunoscuți, luați în stăpânire, posedați, chemați și influențați. Ei nu erau oameni preocupați în mod special de întrebările: Mă folosește Dumnezeu? Cum pot fi un mare slujitor al lui Dumnezeu? Nu erau preocupați de prestigiu, de faimă sau de succes. Indiferent care le-ar fi fost planurile personale, cele ale lui Dumnezeu au avut prioritate.

Crescând într-o familie creștină, eu nu înțelegeam totuși de la început cuvântul *disciplină*. Știam doar că le aparțin unor oameni care mă iubesc și cărora le pasă de mine. Aceasta înseamnă dependență. Ei îmi vorbeau, iar eu le răspundeam. Aceasta înseamnă responsabilitate. Îmi dădeau anumite lucruri de făcut, iar eu le făceam. Aceasta înseamnă ascultare. Toate la un loc înseamnă disciplină. Cu alte cuvinte, totalitatea răspunsului credinciosului înseamnă disciplină. Cu toate că există situații în care cele două cuvinte, *disciplină* și *ascultare*, sunt interschimbabile, eu îl folosesc pe primul ca incluzându-l pe cel de-al doilea și presupunând întotdeauna atât dependență, cât și responsabilitate. Am putea spune că *disciplina* este „cariera” discipolului. Ea definește însăși forma vieții acestuia. *Ascultarea*, pe de altă parte, se referă la acțiuni specifice.

Disciplina este răspunsul credinciosului la chemarea lui Dumnezeu. Ea înseamnă recunoașterea nu a soluției la problemele lui sau a împlinirii nevoilor lui, ci a *stăpânirii*. Dumnezeu ni se adresează. Noi suntem făcuți responsabili – adică trebuie să dăm un răspuns. Putem alege să spunem „da” și astfel să împlinim scopul glorios al Creatorului pentru noi, sau putem să spunem „nu” și să îl nesocotim. Iată ce înseamnă responsabilitatea morală. Dumnezeu ne cheamă la libertate, împlinire și bucurie – însă noi le putem refuza. Într-un mister adânc, ascuns în scopurile lui Dumnezeu pentru om dinainte de întemeierea lumii, se află adevărul voinței libere a omului și al suveranității lui Dumnezeu. Atât știm noi: un Dumnezeu Care este suveran a ales să creeze un om capabil să își dorească propria libertate și, prin urmare, să răspundă chemării.

Isus, ca răspuns la voia Tatălui, a demonstrat ce înseamnă să

fii pe deplin om atunci când a luat chip de muritor și astfel a ales în mod benevol și cu bucurie atât dependența, cât și ascultarea. Pentru noi, la fel ca pentru Cristos, condiția umană înseamnă atât dependență, cât și ascultare.

Faptul că oamenii nu sunt dispuși să-și recunoască dependența și neputința constituie o nesocotire a statutului lor de făpturi create. Lipsa dorinței de a asculta constituie o nesocotire a umanității noastre. Ambele sunt declarații de independență și, fie ele fizice sau morale, sunt în esență ateiste. În ambele cazuri, răspunsul la chemare este „nu”.

Minunatul imn al episcopului Frank Houghton exprimă dependența și ascultarea Fiului de Tatăl:

Tu, Cel Ce-aveai nespusă bogăție,
Din dragoste ai devenit sărac;
Tronuri ai părăsit pentru o mică iesle
Și curți de diamant pentru-o podea de grajd.

Tu, Dumnezeu mai sus de toată lauda,
Din dragoste ai devenit uman;
Mult Te-ai smerit, dar păcătoșii-ai înălțat,
Spre cer prin veșnicul Tău plan.

Tu, Cel Ce dragostea nespusă ești
Mântuitor și Rege, Te slăvim!
Emanuel, Cel Care în noi locuiești,
Fă-ne așa cum vrei Tu ca să fim.¹

Disciplina este „da-ul” rostit din toată inima la chemarea lui Dumnezeu. Când mă știu chemată, invitată, strigată pe nume, luată în stăpânire, cunoscută și influențată, atunci L-am auzit pe Stăpân. Mă pun la dispoziția Lui cu bucurie, pe deplin și pentru totdeauna și, la orice spune El, răspunsul meu este „da”.